

РЕШЕНИЕ

№ 3441

гр. С, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: В.В.АЛ.

при участието на секретаря Й.Г.Ц.
като разгледа докладваното от В.В.АЛ. Гражданско дело № 20231110146348
по описа за 2023 година

РЕШЕНИЕ

27.02.2024 г., гр. С

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВАСИЛ АЛЕКСАНДРОВ

при секретаря Й.Ц., като разгледа докладваното от съдия Васил Александров **гр. дело № 46348/2023 г.** по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от „Т.С.“ ЕАД срещу Г. Г. С., в която се твърди, че ответникът бил потребител на топлинна енергия за недвижим имот, находящ се в гр. С, ж. к. „Н 1“ бл. ***, вх. Д, ет. 9, ап. 96, с аб. № -*****, като била доставена топлинна енергия, по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия. Поддържа, че е доставил топлинна енергия на стойност 822,55 лева за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., но ответникът не я бил заплатил, поради което изпаднал в забава и дължал и обезщетение за забава върху главница за топлинна енергия в размер на 98,69 лева за периода от 15.09.2021 г. до 23.05.2023 г. Излага съображения, че е предоставил и услугата дялово разпределение, поради което ответникът му дължал сумата от 43,05 лева, представляващи припадаща се част от цената на услугата дялово разпределение за периода 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., както и сумата от 9,32 лева – мораторна лихва върху

главницата за дялово разпределение за периода 16.07.2020 г. до 23.05.2023 г. Навежда довод, че е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение, но длъжникът по заповедта бил подал възражение, поради което имал правен интерес от предявяване на иск за установяване на вземанията. Иска да бъде признато за установено, че ответникът му дължи претендираните суми, както и присъждането на деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба от ответника, като исковите се оспорват. Релевира възражение за изтекла погасителна давност. Навежда доводи, че между страните липсва облигационно правоотношение, тъй като ответникът не е собственик или вещен ползвател на процесния имот. Оспорва претенцията за възнаграждението за услугата дялово разпределение при твърдения, че трето лице, а не ищецът било титуляр на това вземане и не били уговорени размер, падеж, ред и начин на заплащането му. Развива съображения за недължимост на претендираната мораторна лихва, тъй като не бил поставян в забава чрез публикуване на съответните фактури на интернет страницата на ищеца или по друг начин, но дори да е изпаднал в забава следвало да дължи мораторна лихва само върху вземанията по общите фактури. Иска отхвърляне на предявените искове. Претендират се разноски.

Третото лице-помагач на страната на ищеца е представило писмени доказателствени средство, като не е изразило становище по предявените искове.

С Определение от 11.12.2023 г., съдът на основание чл. 247 ГПК е допусна поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на Заповед за изпълнение на парично задължени по чл. 410 ГПК от 19.06.2023 г. по ч. гр. д. № 31358/2023 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав, като по отношение периода на главницата за топлинна енергия, вместо **неправилно** изписаното „м.05.2022 г. до м.04.2022 г.“, **да се чете правилно:** „м.05.2020 г. до м.04.2022 г.“.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД и чл. 110, ал. 2 ЗС и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1.** наличието на действително правоотношение по договор за продажба (доставка) на топлоенергия, по силата на което продавачът се е задължил да прехвърли правото на собственост върху процесните стоки и да ги предаде, а купувачът да ги получи и да заплати уговорената продажна цена и **2.** продавачът да е доставил топлинна енергия в твърдяното количество на купувача.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ „потребители на топлинна енергия“ са всички **собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда** - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. А по силата на определителната правна норма, регламентирана в § 1, т. 42 (отм.) ЗЕ, но действащ през релевантния период, „потребител на енергия или природен газ за битови нужди“ е физическо лице - **собственик или ползвател на имот**, което ползва топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за **домакинството си**. А съгласно § 1, т. 2а от ДР ЗЕ 2а. (Нова - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) „Битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди, а съобразно § 1, т. 41б ДР ЗЕ „Потребител на енергийни услуги“ е: краен клиент, който купува енергия или природен газ, и/или ползвател на преносна и/или разпределителна мрежа за снабдяването му

с енергия или природен газ.

Съгласно т. 1 от **Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК** – „Собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената й... Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството "клиент" на топлинна енергия за битови нужди ("битов клиент" по смисъла на т. 2а § 1 ДР ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената й на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. В гореизложения смисъл изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие не е изчерпателно. Противното разбиране би противоречало на принципа за договорна свобода, регламентиран в чл. 9 ЗЗД и приложим както за гражданските, така и за търговските сделки. При постигнато съгласие между топлопреносното предприятие и правен субект, различен от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, за сключване на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот при спазване на одобрените от КЕВР публично известни общи условия, съставляващи неразделна част от договора, този правен субект дължи цената на доставената топлинна енергия за собствените му битови нужди.“

Представена е Заповед № РД-41-148/24.09.2003 г. по чл. 100 ЗТСУ (отм.) от която се установява, че на Григор Тодоров Стефанов и Г. Г. С. (Р) е определено обезщетение, а именно недвижим имот, находящ се в гр. С, ж. к. „Н 1“ бл. ***, вх. Д, ет. 9, ап. 96.

Приложено е Заявление-декларация от Г. Г. Р, като се установява, че последната е поискала от „Т.С.“ ЕАД да й бъде открита партида и доставяна топлинна енергия за недвижим имот, находящ се в гр. С, ж. к. „Н 1“ бл. ***, вх. Д, ет. 9, ап. 96.

Заявлението-декларация по своето правно естество е предложение (оферта) за сключване на договор за доставка на топлинна енергия – арг. чл. 13 ЗЗД. Като е приело това заявление и е продължило да доставя топлинна енергия до процесния апартамент, ищцовото дружество е приело предложението на Г. Р за сключване на договор за доставка на топлинна енергия – в този смисъл т. 1 от **Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК**.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че безспорно се установява, че между ищеца и ответницата е възникнало облигационно правоотношение по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия, като в случая с оглед подаденото заявление-декларация само и единствено е легитимирана да отговаря по претенцията, предвид наличието на индивидуален договор – в този смисъл постановките на **Тълкувателно**

решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК.

Правното действие на сключения договор за продажба попада под приложното поле на ЗЗД, тъй като учреденото от него договорно правоотношение е възникнало между търговец и физически лица и за тях следва да се прилагат нормативните правила, уредени в ЗЗД – арг. чл. 318, ал. 2 ТЗ. Този договор не е търговска продажба, тъй като негов предмет представлява вещь за лично потребление (топлинна енергия – арг. чл. 110, ал. 2 ЗС) и купувачите са физически лица. По това гражданско (облигационно) правоотношение за ищеца са породени две основни облигаторни задължения – да прехвърли правото на собственост върху описаните във фактурите стоки и да предаде тяхното владение на купувачите, а за ответника – да заплати уговорената продажна цена с ДДС и да получи вещите (арг. чл. 110, ал. 2 ЗС), предмет на договорите – арг. чл. 200, ал. 1 ЗЗД.

Договорът е сключен при предварително установени от ищеца общи условия – арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ.

Договорът за покупко-продажба представлява консенсуален, двустранен и комутативен договор, като при неговото сключване се пораждат правните последици, към които са насочени насрещните волеизявления на страните. Предаването на вещите, предмет на договора и заплащането на уговорената цена не се включва в неговия фактически състав, а са в изпълнение на породените от него договорни задължения.

По силата на чл. 327 ТЗ купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката, освен ако е уговорено друго. Следователно, за да възникне изискуемостта на правното задължение за заплащане на продажната цена, продавачът трябва да изпълни своето задължение за предаване на вещите, предмет на договорното правоотношение.

Приети и неоспорени са заключенията на СТЕ и ССЧЕ. От заключението на СТЕ се установява, че за процесния период е начислявана топлинна енергия за отопление на имот, БГВ и сградна инсталация. Вещото лице е посочило, че топлинната енергия е отчитана на базата на реален отчет за БГВ, като е посочено, че за периода м.05.2020 г. до м.04.2022 г. не е извършвано дялово разпределение, поради факта, че всички уреди за отоплението на имота са затапени/демонтирани – досежно тези ИПРО. Експертът е посочил, че стойността на потребената топлинна енергия за процесния период е в размер на 881,36 лева.

От заключението на ССЧЕ се изяснява, че за процесния период няма извършени плащания, с който да са погасени дължими суми от страна на ответника.

Съдът, като извърши преценка на заключенията на СТЕ и ССЧЕ, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да ги кредитира, тъй като са изготвени обективно, компетентно и добросъвестно. Вещите лица са отговорили изчерпателно на поставените задачи, като по делото липсват доказателства, че експертите са заинтересовани от изхода на правния спор или са недобросъвестни.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая дължимата сумата трябва да бъде определена съобразно СТЕ, доколкото, като е необходимо да се изясни, че при граматическото, систематично и телеологическо тълкуване на чл. 155 ЗЕ от значение при претенцията за заплащане на топлинна енергия, релевантен е единствено размерът на реално потребената топлинна енергия. Обстоятелството, че законодателят е предвидил няколко различни способа за отчитане на топлинната енергия (един от който е и по реална месечна консумация), не придават някакво значение на прогнозните сметки, доколкото самия закон предвижда винаги поне една изравнителна сметка, която има за цел да ликвидира отношенията между страните в облигационното отношение, като отчете реално потребеното количество топлинна енергия.

С оглед изложеното, съдът намира, че са налице всички предпоставки за уважаване на предявеният иск за главницата за цената на доставената топлинна енергия, който следва да бъде уважен в пълния предявен размер от 822,55 лева – при спазване на основният

принцип на българският граждански процес – за диспозитивното начало (арг. чл. 6, ал. 2 ГПК).

Въпреки това, ответникът е направил своевременно надлежно възражение за погасителна давност, което следва да бъде разгледано.

Настоящото производство е образувано при условията на чл. 422 ГПК, поради което, с оглед уредената фикция в посочената норма, настоящият иск се счита предявен от 07.06.2023 г. – датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. При това положение, с оглед приложение на нормите на чл. 115, б. „ж“ 33Д и чл. 116, б. „б“ 33Д от този момента давността се счита спряна и прекъсната. С оглед направеното възражение за давност в случая следва да се приложи правилото за изтекла погасителна давност по чл. 111, б. „в“ 33Д.

Съгласно задължителните за правосъдните органи тълкувателни разяснения на ОСГТК на ВКС, дадени в **Тълкувателно решение № 3/2011 г. от 18.05.2012 г.**, *„понятието „периодично плащане“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ 33Д се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви“*...*”Вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги също съдържат изброените признаци на понятието, поради което са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ 33Д и за тях се прилага тригодишна давност”*. Следователно, при съобразяване на момента на подаване на исковата молба и кратката тригодишна погасителна давност, следва, че всички вземания преди 07.06.2020 г. са погасени по давност.

Съгласно разпоредбата на чл. 114 33Д, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В раздел „Заплащане на ТЕ“ от ОУ, чл. 33, ал. 1 (одобрени с Решение на ДКЕВР от 2016 г., приложими за процесния период, като същите са представени по делото), клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 ОУ в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тоест, в случая вземането за м.05.2020 г. е падежирало на 15.07.2020 г., поради което при отчитане на правилата за броене на сроковете, съобразно чл. 72 33Д и предвид момента на предявяването на иска, съдът счита, че възражението за изтекла погасителна давност е неоснователно, тъй като не е налице една от материалните предпоставки – обективното изтичане, респ. настъпване на юридическият факт досежно периода на давността в срока предвиден в закона.

По отношение режима на забавата за дължими суми за топлинна енергия се прилагат Общите условия от 2016 г., одобрени с Решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 33, ал.4 от Общите условия от 2016г., продавачът начислява лихва за забава само върху задълженията по чл. 32, ал. 3 от същите общи условия, т.е. само върху сумите по изравнителните сметки, които съгласно чл. 33, ал. 2 от общите условия следва да бъдат заплатени в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят. В раздел „Заплащане на ТЕ“ от ОУ, чл. 33, ал. 1 (одобрени с Решение на ДКЕВР от 2016 г., приложими за процесния период, като същите са представени по делото), клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 ОУ в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В случая по делото липсват доказателства, че ответницата е изпълнила надлежно и своевременно процесните задължения, като с оглед клаузата от общите условия и предвид нормата на чл. 84, ал. 1, изр. 1 33Д (въвеждаща принципа *dies interpellat pro homine*), следва да се направи извод, че ответника е изпаднал в забава, поради което дължи и обезщетение за забава в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 33Д. Следователно в случая и предвид установения размер

на мораторната лихва – по кредитираното заключение на ССЧЕ – върху главницата за цената на топлинната енергия, съдът счита, че следва да уважи претенцията в пълния предявен размер.

Съдът намира, че искът за мораторна лихва върху главницата за цената на услугата дялово разпределение е неоснователен, тъй като в новелата на чл. 36, ал. 2 от Общите условия е посочено, че редът и начинът на плащане на услугата „дялово разпределение“ се определя от Продавача, съгласувано с търговците извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите. При граматическото, систематическото и телеологическото тълкува на клаузата на общите условия, съобразно правилото на чл. 20 ЗЗД, съдът достига до извод, че следва да са налице уреден ред и начин за заплащане на услугата, което очевидно касае и въпросът с изпадането в забава, при неточно изпълнение в темпорален аспект. При това положение, след като ищецът не е доказал пълно и главно, че такъв ред и начин са предвидени, респ. че именно при спазването му се дължи обезщетение за забава върху главницата за услугата дялово разпределение, настоящият съдебен състав намира, че претенцията е неоснователната, тъй като е недоказана – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

На следващо място досежно претенцията за припадащата се част от цената на услугата дялово разпределение, съдът намира, че с оглед заключението на СТЕ и ССЧЕ и представените от третото лице-помагач писмени доказателствени средства безспорно е установено, че цената на услугата се дължи, като за процесния период м.05.2020 г. до м.04.2022 г. същото е в размер на сумата от 43,05 лева. В случая за тази главница се прилага идентичен давностен срок – както по отношение вземането за главницата за топлинна енергия по изложените по-горе в мотивите съображения. Въпреки това с оглед съобразеното от съда, че за определен период давност не е текла, то в случая за това вземане не е налице една от материалните предпоставки – да е изтекла предвидената в закона давност, като юридически факт с темпорален характер. При това положение претенцията следва да бъде уважена в пълния предявен размер.

Съдът намира, че искът за мораторна лихва върху главницата за цената на услугата дялово разпределение е неоснователен, тъй като в новелата на чл. 36, ал. 2 от Общите условия е посочено, че редът и начинът на плащане на услугата „дялово разпределение“ се определя от Продавача, съгласувано с търговците извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите. При граматическото, систематическото и телеологическото тълкува на клаузата на общите условия, съобразно правилото на чл. 20 ЗЗД, съдът достига до извод, че следва да са налице уреден ред и начин за заплащане на услугата, което очевидно касае и въпросът с изпадането в забава, при неточно изпълнение в темпорален аспект. При това положение, след като ищецът не е доказал пълно и главно, че такъв ред и начин са предвидени, респ. че именно при спазването му се дължи обезщетение за забава върху главницата за услугата дялово разпределение, настоящият съдебен състав намира, че претенцията е неоснователната, тъй като е недоказана – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

Възраженията на ответника, че сумите за дялово разпределение не се дължали на ищеца са неоснователни. От представените по делото общи условия приложими към договора за покупко-продажба на топлинна енергия за изяснява, че в случая отношенията между ищеца и ФДР (третото лице-помагач) са регламентирани като такива от една страна по договора, че сумите се плащат от ищеца на ФДР, съответно сумите се събират от ищеца. Тоест, дали ще се касае за мандат или суброгация в случая е безразлично.

Доводите за не публикуване на фактурите в интернет страницата на ищеца са ирелевантни и не следва да се обсъждат, тъй като касаят практически общи условия, които не са приложими към договора за покупко-продажба на топлинна енергия за процесния период.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендират разноски разполагат и двете страни.

Ищецът е поискал присъждането на деловодни разноски, като е доказал, че действително е сторил такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 1, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП, съобразно уважената част от исковете, следва да му се присъди сумата от 841,86 лева, представляващи деловодно разноски и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

Ответникът е поискал присъждането на деловодни разноски, като с представен договор за правна защита и съдействие е доказал, че му е предоставена правна помощ при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДВ, поради което на основание чл. 78, ал. 3 ГПК следва да му се присъдят деловодни разноски – на процесуалният представител, съобразно отхвърлената част от исковете. Въпреки това ищецът е въвел надлежно възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът счита за основателно, като на основание чл. 78, ал. 5 ГПК, претендиратното адвокатско възнаграждение следва да бъде намалено до сумата от 150,00 лева – за първоинстанционното производство, като именно и това следва да бъде размера за определяне на дължимото адвокатско възнаграждение – съразмерно на отхвърлената част от исковете. Съображенията на настоящият съдебен състав са следните:

Съгласно чл. 9 от ЗЗД страните имат свобода на договарянето, която се рамкира от приложимите към правоотношението законови разпоредби и от добрите нрави. Законодателят допуска цената на адвокатските услуги да бъде определена при свободно договаряне между довереника и доверителя, но не под предвидено в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В този смисъл е разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от ЗАДВ., съгласно която размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа.

Основният критерии при преценката за това дали размерът на адвокатското възнаграждение е справедлив и обоснован е фактическата и правна сложност на делото.

Фактическата сложност на едно производство се определя както от наличието на множество факти, които следва да се установят, така и от спецификата на доказателствените средства, които се ползват, за да се установят релевантните обстоятелства или от предмета и обсега на доказване, включително когато последното се провежда по индиции.

Правната сложност на гражданското производство е обусловена от приложимостта на релевантната правна уредба на материалните правоотношения. Когато приложимият закон е уреден в юридически актове от различен ранг, респ. в законодателство, което е наднационално това само по себе си обуславя правната сложност на делото. Последната може да бъде обусловена и от други фактори, като наличието на множество искове или множество жалби, необходимостта от ползване на специфични производства – напр. при отправяне на преюдициално запитване.

Когато съдът прави преценката си за това, дали едно производство представлява фактическа и правна сложност, при направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, трябва да се вземе предвид и поведението на процесуалния представител на страната, извършените от него процесуални действия, както и тяхната релевантност за изясняване на делото от фактическа страна, съответно развитата процесуална активност по обосноваване на поддържаната позиция от правна страна.

Съдът не е обвързан от предвиденото в НМРАВ по отношение на адвокатското възнаграждение, като в тази насока съобразява и **Решение от 23.11.2017 г. на СЕС по съединени дела С-427/16 и С-428/16:** „*че определянето на минимални размери за*

адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба като разглежданата в главните производства, възпрепятствайки другите доставчици на правни услуги да определят възнаграждения под тези минимални размери, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи (вж. в този смисъл решение от 4 септември 2014 г., API и др., C-184/13—C-187/13, C-194/13, C-195/13 и C-208/13, EU:C:2014:2147, т. 43)... член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат — под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката — да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането □ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.“. Тоест, националният съд не е обвързано от предвиденото в НМРАВ. Този извод на съда е основан на обстоятелството, че решението на СЕС по преюдициалното запитване се ползва със сила на тълкувано нещо, като се изяснява значението на съществуващите норми на правото на ЕС, поради което и действието му е *erga omnes*. Силата на тълкувано нещо се изразява в забрана за националният съд да се отклонява от поставеното по преюдициалното дело или да замести даденото тълкуване, респ. да постави под съмнение допустимостта или правилността на решението на СЕС – вж. **Решение по дело 05.10.2010 г., Elchinov, C-173/09, т. 29.**

С оглед изясняването на посоченото решение на СЕС, настоящият съдебен състав намира, че следва да изясни, че цитираното решение по преюдициално запитване се базира на разпоредбата на чл. 101, § 1 и § 2 ДФЕС, съгласно които се забраняват „*като несъвместими с вътрешния пазар всички... решения на сдружения на предприятия..., които биха могли да засегнат търговията между държавите-членки и които имат за своя цел или резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар и в частност такива, които: а) пряко или косвен определят покупни или продажни цени ... споразумения или решения, които са забранени в съответствие с настоящият член, са нищожни*“.

Горните съждения се потвърждават и от актулната практика на СЕС – **Решение по дело C-438/22 г.**, в което е възприето, че: „1) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. 2) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна

уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. 3) Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.” При това положение и с оглед силата на тълкувано нещо, с което се ползва произнасянето на СЕС по преюдициално запитване, настоящият съдебен състав намира, че нито следва да обсъжда доводите за приложението на НМРАВ и посочените в молбата по чл. 248 ГПК, нито следва да съобразява национална съдебна практика, било то и на ВКС, която предвид произнасянето на СЕС е загубила значение.

В случая нито исковото производство, нито заповедното производство представляват фактическа или правна сложност, нито процесуалното поведение на ответника, респ. на процесуалният му представител – адв. К., може да обуслови по-голяма възнаграждение от възприетото от съда.

В светлината на гореизложеното, съдът намира, че следва да изясни, че когато е предоставена безплатна правна помощ по реда на чл. 38 ЗАдв. размерът на адвокатското възнаграждение се определя от съда, а не съобразно правилата на НМРАВ. Тоест, налице е разпределяне на риска, като адвокатът предоставящ безплатна правна помощ поема икономическият риск, че може да не получи адвокатско възнаграждение за оказаната правна помощ, респ. че може да получи такова в намален размер. Този извод на съда е обусловен от обстоятелство, че поемането на процесуално представителство, респ. предоставянето на правни съвети по реда на чл. 38 ЗАдв. не води автоматично до извод, че адвокатът ще реализира икономическа облага, като получи възнаграждение. Целта на разпоредбата е определени категории лица да имат възможност да получат безплатна правна помощ, но законодателното лимитиране на категориите субекти е такова, че води до извод – при телеологическото тълкуване на закона, че възможността и целта предоставени в закона касая постигането на определени социално приемливи резултати. Това е причината и когато се поемат т. нар. *pro bono* случай, адвокатът да носи икономическият риск. Нито е в съответствие със закона – с чл. 3 ГПК, нито с чл. 8, ал. 2 ЗЗД, нито с чл. 289 ТЗ, нито с добрите нрави, чрез договора за правна защита и съдействие, при условията на чл. 38 ЗАдв. да се търси икономическа облага.

Отделен е и въпросът, че на съда е служебно известен факта, вкл. в светлината на чл. 155 ГПК, че адв. К. води множество идентични производства – като процесуален представител на ответника с идентичен отговор на исковата молба, идентични оспорвания и процесуално поведение, като самото й явяване в о. с. з. не може да обуслови извод практически за положени особени усилия по конкретното производство. По-скоро изводът е обратен, че адв. К. масово ползва възможността по чл. 38 ЗАдв. не по целевото й предназначение, а за да натовари насрещната страна, респ. да реализира облага при поето представителство *pro bono*. Тоест, поведението на процесуалният представител на отговаря на телеологията на закона.

Следователно в случая на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв., във вр. чл. 36 ЗАдв. на адв. К. следва да се присъди сумата от 1,44 лева, представляващи дължимо адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Г. Г. Р, ЕГН: *****, с адрес: гр. С, ж. к. „Н 1“, бл. ***, вх. Д, ет. 9, ап. 96, че дължи на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С, ул. „Я.....“ № ****, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД и чл. 110, ал. 2 ЗС и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **сумата от 822,55 лева**, представляващи цена на доставена топлинна енергия по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия за периода от м.05.2020 г. до м.04.2022 г. за недвижим имот, находящ се в гр. С, ж. к. „Н 1“ бл. ***, вх. Д, ет. 9, ап. 96, с аб. № -*****, ведно със законната лихва от 07.06.2023 г. (датата на подаването на заявлението за издаването на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, както и **сумата от 98,69 лева**, представляващи мораторна лихва върху главницата за цената на топлинната енергия за периода от 15.09.2021 г. до 23.05.2023 г., както и **сумата от 43,05 лева**, представляващи цена на услугата дялово разпределение за периода от м.05.2020 г. до м.04.2022 г., ведно със законната лихва от 07.06.2023 г. (датата на подаването на заявлението за издаването на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за мораторна лихва върху главницата за дяловото разпределение за **сумата от 9,32 лева** за периода от 16.07.2020 г. до 23.05.2023 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 19.06.2023 г. по ч. гр. д. № 31358/2023 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП Г. Г. Р, ЕГН: *****, **да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК: *****, сумата от 841,86 лева**, представляващи деловодно разноски и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДв., във вр. чл. 36 ЗАДв. „Т.С.“ ЕАД, ЕИК: *****, **да заплати на** адв. С. К. К. от САК, с адрес: гр. С, ул. „В*****“ № 35, ет. 3, оф. 1, **сумата от 1,44 лева**, представляващи дължимо адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач „ББ“ ООД на страната на ищеца „Т.С.“ ЕАД.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните с въззивна жалба пред Софийският градски съд.

Препис от решението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____